

סמוך לראש השנה לפני ארבע שנים הלך לעולמו בנימין יוגב. שהיה ידוע יותר בכינויו – בוג'ה. איש חינוך, איש ספר, ואחד ממשיבי הרוח היותר גדולים שידענו בעשורים האחרונים. היה בו להט, ותום נעורים, והוא היה שופר גדול של החיבור העמוק בין יהדות וישראליות בעיקר דרך העמקה בלוח השנה העברי. ואחת התובנות היפות שלו ששמעתי היא תובנה על ראש השנה. ראש השנה, היה אומר ב'וגה, הוא חג של תקווה. הוא ה-חג של התקווה. הוא לא תזכורת לרעב, או חורבן, או ניצחון, או גבורה. הוא פשוט שם. ראש השנה. התחלה חדשה. כל פעם מחדש. חג של תקווה.

לקראת ציון שנתיים של מלחמה, האיחול הזה מעולם לא היה נדרש כל כך: שתהיה זו שנה של תקווה. ושנזכור שתקווה היא חלק מתוכנית העבודה שלנו. בכל פעם שאנחנו מדברים על רוח צה"ל, ועל גבורה, ועל יעוד ויחוד, ועל אהבת אדם וארץ. בכל פעם כזו אנחנו מסמנים קו אופק שאומר- אנחנו יכולים להיות יותר. להתאמץ, לחתור, לנסות עוד קצת. לקוות ולהגשים. אפשר גם שלא. כי מלחמה, כי קשב, כי אין זמן, כי זה לא הזמן. זו לא דרכו של החיל. החיל שפגשתי לפני שנה הוא חיל שבחר לעשות- כי מלחמה. כי אין זמן. כי זה הזמן.

חלק מזה, מעט ממעט- פגשנו בטקס מגן קח"ר לפני כשבוע. אני חושב שיש בו מן הרוח הזו של התקווה.

כשאני חושב על המיזמים שצויינו שם, ולמעשה כשאני חושב על כל הצלחה שנתקלתי בה בחיל בשנה האחרונה – תרבות במלחמה, הסברה בחירום, סיורי סליחות, התבססות מגל וחרב צפון ודרום, הבשלת שנת ה-12 ומכינת ההזנק הראשונה, חניכת הקמפוס הדיגיטלי בבה"ד, גידול משמעותי במספר הלוחמים והלוחמות שמחוה אלון וחוות השומר מביאים לשערי הבא"חים, אקרדיטציה והכשרה אקדמית למקצועות החיל, תמריצים ערכיים, סולל בונה, עמ"ט החוסן, השקת תכנית המצוינות החילית "אדוות", חניכת "רוח צפונית", פעילות מותאמת למשרתי המילואים, הרחבת שטח הפנים של ביסל"מ ועוד אינספור מעשים ופעולות - כשאני חושב על כל אלה, אני מבין שזה רק קצה קצהו של קרחון העשייה החילי.

עמוק בתוך ההשלמה החילית, במגמה כזו או אחרת בחיל, ביחידה ההיא, ואצל קצינת החינוך הזו. ביוזמה של מורה חיילת, בגדוד מילואים. בכל מקום שבו צמח משהו, היה מישהו ששאל "למה לא?", במקום להסביר לכולם "למה לא". ובמקום "אין דבר" של יאוש וויתור, "אין דבר" של-ננסה בכל זאת. ובמקום "לא" - "קודם כל כן". והדרך להצלחה הזו רצופה כישלונות, ואכזבות, וניסויי וטעיה, וסבלנות אין קץ.

לילה

אז אני רושם לעצמי את הלקח החשוב ביותר מהטקס ההוא ומהאנשים שפגשתי סביבו: שאנשים צמאים למשמעות ולתקווה. ושזה חשוב לפחות כמו שזה דחוף. המיזמים והיוזמות שפגשנו, אינם בבחינת "נייס טו האב", מה שמכונה במקומותינו "נחמד שיהיה". הם חלק מטעם הניצחון, מהתשובה לשאלה על מה ובשם מה אנחנו נלחמים. לא פחות מזה. הם חלק מכוחנו ומעוצמתנו הצבאית.

אני מקווה שבשנה הבאה הבחירה בזוכים תהיה אפילו יותר קשה, ואני מקווה שנמצא את הדרך לראות, ולהוקיר את, ולהכיר בכמה שיותר פעולות, יוזמות, ניסיונות והצלחות. כי זה מה שעושים אנשים אחוזי תקווה. הם עושים.

שתהיה זו שנת עשייה,
שנת תקווה
שנת הגשמה

שנה טובה,
סמואל

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

“אין עם אֶשֶׁר יסוג מַחְכִּירוֹת חַיִּיו”